

Antoni Bassas, una basa de Catalunya Ràdio. A partir del pròxim dia 2, Bassas substituirà Josep Cuní al capdavant del Matí de Catalunya Ràdio.

Bassas, nou titular a la lliga del matí

El periodista Antoni Bassas acaba d'aconseguir la titularitat de la lliga del matí a Catalunya Ràdio. La directiva ha apostat per ell per substituir l'indiscutible, fins ara, Josep Cuní, que deixa el primer equip fins la temporada vinent a causa d'una estada al Estats Units. Bassas ha promès que defensaria els colors amb ganes. Tothom espera veure molts gols.

Que Josep Cuní deixés la ràdio, la gent ja ho ha anat pintant perquè ha tingut temps, però la veritable bomba ha estat que el seu substitut al Matí de Catalunya Ràdio fos vostè.

—(Fa ganyotes, gesticula, no sap com dir-ho.) En la meua vida sí, que ho ha estat una bomba, per descomptat. En Xavier Bosch i jo havíem començat el mes de setembre, amb tota la il·lusió del món, un programa del qual ara començàvem a recollir els fruits. Va arribar aquesta proposta i haver de deixar *Alguna pregunta més?* va ser allò que més em va doldre. La decisió de Catalunya Ràdio va ser una sor-

presa per a mi i per a molts companys de la casa i col·legues de professió. T'haig de dir que, bé, cadascú ha reaccionat com ha reaccioant, però he trobat molta gent que m'ha dit que se n'alegrava per mi i també que se n'alegrava per la ràdio.

—Com va anar tot plegat?

—Tal com van sempre aquestes coses. Em van dir que tenia poc temps per a decidir-me. Va coincidir la proposta de la ràdio amb el viatge del Barça a Istanbul. Naturalment vaig haver de comptar amb el consens del Xavier

RICARD CUGAT

“Josep Cuní em va donar una sèrie de consells sobre com moure'm en aquest món de les difícils relacions entre el poder polític i els mitjans de comunicació públics, el difícil equilibri entre la independència professional i l'adscripció a una ràdio pública que té una comissió de control parlamentari i una coalició al govern. I sobretot, sobretot, sobretot, em va parlar del merder que em vindrà al damunt amb les eleccions més emocionants que hi ha hagut mai en aquest país des de l'arribada de la democràcia.”

Bosch, que jo havia embarcat en el projecte d'Alguna... Vaig parlar-ne a casa, amb la dona, pel que una feina així podria significar, vaig consultar-ho amb un parell de col·legues que em mereixen molt de respecte. I vaig decidir que sí, que per què no. Perquè, al capdavall, del que es tracta és de fer una substitució temporal. El que passa és que és una substitució en primer lloc de la cursa.

—Què és el que més et preocupa d'aquesta cursa?

—Mira, a mi, la idea que el *Matí de Catalunya Ràdio* l'escolta tothom i que té molta audiència no m'amoïna especialment, en el sentit que tota la vida, per a bé o per a mal, he estat “condemnat” a treballar en programes de molta audiència. Jo feia transmissions amb en Puyal a vint anys. Vaig estar tres anys al *Tres Pics i Repicó*, un dels programes amb més audiència de la història de TV3; hem creat amb la Lloïla la Vanessa i la Sandra, he fet debats en directe amb la Sílvia Còppulo. No és agradable, però conec el pes de la responsabilitat de l'audiència, dels productes de difusió en massa. Ja hi estic fet. Una altra cosa és que ho faci millor o pitjor, però aquesta sensació de por, ja la conec, i quan una sensació ja la coneixes, has fet el primer pas per dominar-la.

—Com s'ho agafaran, els qui a partir del

dilluns dia 2 es despertaran amb la seva veu?

—Al principi jo crec que ens costarà a tots, perquè és com allò de la pel·lícula *Si avui és dimarts, això és Bèlgica*. Doncs si són les vuit o les nou del matí i això és Catalunya Ràdio, aquella veu és la d'en Cuní... i no, no serà així. Ens costarà a tots, però espero que al cap de deu minuts...

—Però Bassas no rima amb matí, en canvi Cuní, sí que hi rima.

—Aquest és un dels problemes que tenim. Prou busquem rodolins, prou, però no ens en sortim. N'hi ha un que ens agrada molt i és “El matí del substitut del Josep Cuní”, però el trobem massa llarg...

—Hi ha parlat, amb en Cuní? Li ha explicat coses?

—Algunes.

—Li ha donat copets a l'esquena?

—No.

—No per res, eh!

—Em va donar una sèrie de consells sobre com moure'm en aquest món de les difícils relacions entre el poder polític i els mitjans de comunicació públics, el difícil equilibri entre la independència professional i l'adscripció a una ràdio pública que té una comissió de control parlamentari i una coalició al govern. I sobretot, sobretot, sobretot, em va parlar del merder que em vindrà al damunt amb les eleccions més emocionants que hi ha hagut mai en aquest país des de l'arribada de la democràcia. Jo crec que no hi ha hagut res de tan empatat, així a uns mesos vista, com les eleccions a l'Ajuntament de Barcelona des del referèndum de l'OTAN, res de tan emocionant, gosaria dir...

—Tot i la seva trajectòria, mai no havia estat protagonista únic d'un espai o d'un programa. Ara, en certa manera, es troba sol davant el perill.

—Jo ja havia fet algun programa sol a Ràdio Barcelona...

—Sí, però des que l'audiència el coneix...

—Bé, jo diria que en la darrera etapa del *Tres Pics* decidia força jo sol. Però, sí, ho admito, aquest és el primer cop que sóc sol de veritat.

—Això li fa por? No ho sembla.

—Por, no. Si en tingués, no ho hauria pas acceptat. Encara que un comentari de Cruyff no resulti gaire intel·lectual, jo que l'he sentit molt, recordo una frase seva: “Per guanyar sempre no s'ha de tenir por mai”.

—A banda l'estil, una de les coses que canvia a *El matí de Catalunya Ràdio* és que hi entra Alguna pregunta més?

—No el farem igual, serà més curt i jo, davant el micròfon, no m'hi implicaré tant; però crec que en alguna part del programa ens divertirem més.

—Més que no pas fins ara a *El Matí*, vol dir?

—Sí. La direcció de Catalunya Ràdio m'ha animat a fer el programa al meu aire. Hi haurà molts espais o parts del programa que no variaran quasi gens. Al que en diríem la part dedicada a l'entreteniment, espero donar-hi un tot molt més personal, amb la inserció d'*Alguna...* Aquest espai seria les nostres planes salmó, allà on hi ha tot el que, a la gent, li agrada de llegir però que, per dret propi, no pot ocupar un lloc a la portada o als titulars.

—*El quasi inentrevistable Joaquim Maria Puyal es deixarà entrevistar al seu programa?*

—No és veritat que en Puyal sigui inentrevistable.

—*Força.*

—Jo crec que seria un error d'entrevistar en Puyal. Per preguntar-li què?

—*Doncs el que fos; que l'hagués d'entrevistar perquè fos actualitat, per un programa nou, per exemple...*

—Suposo que no em diria que no.

—*No li parlo de fer safareig, eh?*

—Com a personatge, jo el trobo mot interessant, en Puyal, i segur que jo li podria fer una entrevista que ningú més no podria fer-li, perquè el conec de fa temps, i per això tindria avantatge. Podria tocar temes concrets que, a ell, segur que li agradaria de tractar; però, mira, a mi m'agradaria molt més d'entrevistar Felipe González, per exemple...

—*Això de l'entrevista al Puyal s'insinuava a "El Burladero" de La Vanguardia, ara fa dues setmanes.*

—Sí, i ho trobo normal, que es parli d'aquestes coses; però jo no en faig gaire cas. Si tot el meu mèrit ha de ser dur al programa un paio amb qui he treballat tretze anys, potser que plegui.

—*No, home, no, tampoc no li dic que fos el seu èxit màxim.*

—Però, si fos notícia, és clar que li demanaria que vingués al programa.

—*I li diria que sí...?*

—Depèn del tipus d'entrevista. Si fos per parlar de coses personals, no es deixaria entrevistar ni pel Larry King.

—*Ja m'ho penso, ja.*

—I tu com coneixes el Larry King, on veus la CNN?

—*A casa d'un amic meu que té una parabòlica. A vegades em convida... No troba que recorda una mica en Pere Calders?*

—Qui, el Larry King? Sí, sí que és veritat. Tot i que una mica diferent, amb aquells elàstics que duu i aquelles tasses de cafè que sempre fa sortir, com si acabés d'esmorzar. Però el trobo interessant. L'altre dia vaig veure el fill del Sinatra que parlava del segon volum dels duets del seu pare... Escolta, aquest tros de conversa sobre la CNN no te l'has de deixar, així es veurà que estem al dia, que veiem la CNN.

—*I parlant de fills de famosos, al seu fill, què li sembla que el seu pare sigui famós?*

—De vegades ell veu que la gent em para pel carrer i em saluda. O per exemple avui li havia dit que l'aniria a buscar a l'escola, però que havia quedat amb una periodista.

—*I li ha preguntat què és una periodista?*

—Ell ho sap força. Tant sa mare com jo ho som. Però a vegades es fa embolics. Un dia que li vaig dir que me n'anava a un partit del Barça em va demanar si jo també em posava la samarreta... Crec que quan descobreixi que no em poso la samarreta i no jugo a futbol, ja no em mirarà mai més a la cara.

—*Sempre mira de combinar la seriositat professional amb una mena d'humor fi. Així és com treballa o com viu?*

—És una manera de ser. A la vida hi ha coses fonamentals que no s'hi pot fer broma, però també crec que, en totes les situacions, es pot aplicar el sentit de l'humor. Jo m'he trobat, amb *Alguna pregunta més?*, que molts col·legues m'han dit que era la mena de programa que ells desitjarien de fer, però que no poden. Aquests mateixos companys de feina més d'un cop ens han fet arribar trossos d'enregistraments o declaracions gracioses que no podien incloure als seus informatius. A ells, igual que a tothom, els serveix una mica de teràpia.

—*Contra la rutina quotidiana...*

—Tu m'entendràs, si et dic que ja hi ha prou moments en què els periodistes fem esforços titànics per sortir de la forma estàndard d'explicar les notícies i de presentar el món dels polítics i del diner. L'humor, el tracte poc reverencial a aquesta superestructura ens fa creure a tots en la possibilitat de dir alguna cosa sobre els qui ocupen el poder que els posi al mateix nivell de tothom, que els faci iguals de feliços o de desgraciats.

"Tota la vida ho he fet, això d'anar de bòlit. Vols més prova que aquests partits de la Copa d'Europa que es jugaven a casa, i que jo deia, a les 23: 'Això ha estat tot, bona nit i que descansin', i una hora després era a la ràdio fent 'Alguna pregunta més?'"

RICARD CUGAT

"La direcció de Catalunya Ràdio m'ha animat a fer el programa al meu aire. Hi haurà molts espais o parts del programa que no variaran quasi gens. Al que en diríem la part dedicada a l'entreteniment, espero donar-hi un to molt més personal, amb la inserció d'"Alguna...'. Aquest espai seria les nostres planes salmó, allà on hi ha tot el que, a la gent, li agrada de llegir però que, per dret propi, no pot ocupar un lloc a la portada o als titulars."

—Parlem de futbol. Està molt trist de no poder ser a París?

—No, perquè podré fer comentaris des del plató, veient el partit per televisió. El que m'entristiria seria de no anar a la final de la Copa d'Europa. I encara més, no guanyar-la.

—A banda París, hi haurà més partits que es perdrà.

—Entre setmana i fora de casa, sí, tots.

—I la resta, com s'ho farà? No pararà boig?

—És que tota la vida ho he fet, això. Vols més prova que aquests partits de la Copa d'Europa que es jugaven a casa, i que jo deia, a les 23: "Això ha estat tot, bona nit i que descansin", i una hora després era a la ràdio fent *Alguna pregunta més?*

—Per això es va posar a fer un llibre, perquè ja veia venir una època que no podria anar a tots els partits.

—No, no me la veia venir gens. Anant pel món, fent conferències, la gent ens deia que amb tants anys de transmetre partits segur que ens n'havien passades de tots colors i que teníem mil anècdotes per a explicar. Fins que em van dir que se'n podria fer un llibre. Moltes vegades amb en Puyal, i sobretot després d'alguna peripècia, pensàvem que tindria gràcia explicar-ho. I fins i tot una vegada vam considerar la possibilitat de fer una obra de teatre. Jo vaig començar a prendre notes. Si, a això, hi afegeixes que hem viscut un període extraordinari, que va des d'una profunda depressió a la final de Sevilla fins al moment més brillant dels cent anys d'història del Barça i ho hem viscut de prop, vaig creure que això em legitimava. Amb això em vaig fúmer les vacances enlaire, vaig robar més hores de feina a la meva dona...

—La seva dona és una santa, no?

—No, és periodista. I aquesta és la sort. I que ens vam conèixer a la feina.

—És clar, com que sempre treballa, on les vol conèixer les dones?

—Tampoc no és això... Bé, doncs, amb tot això vaig fer el llibre. I he de dir que els resultats sorprenen la mateixa empresa. I ara seré molt immodest. Fa un mes que ha sortit i ja som a la segona edició. I en algunes llibreries vaig darrere el llibre del papa... El papa és el tercer i jo el quart, em sembla. Però hi ha una cosa que m'empipa, i és que l'Ansón vagi segon. Però aquesta llista de vendes ha provocat una cosa graciosa.

—Quina?

—El llibre del papa es diu *El lllindar de l'esperança* i el meu es diu *A un pam de la glòria*. És a dir que vam tenir inspiracions semblants. Un dia li ho comentaré. Com que és soci, el papa, algun dia el veuré a la llotja... Perdona, des que faig *Alguna pregunta més?* dic moltes més parides que abans.

—No, no, digui, digui.

—Amb el Xavier ens hem adonat que l'única manera de treure coses gracioses és de verbalitzar moltes parides al llarg del dia. I de quinze en surt una d'acceptable.

—Té trenta-tres anys. És molt jove i ha fet moltes coses. Es pare d'un nen.

—D'un nen i d'una nena.

—I com s'ho ha fet, tot plegat?

—A casa meva ens hem organitzat de manera que sóc jo qui porta el pes més gran de les activitats professionals, i en això hem arribat a un acord. També perquè m'agrada molt la feina que faig, perquè no és un càsting, perquè he tingut la sort de treballar-hi. Per això em dono molt a la feina que faig.

Suposo que també he vist com ho ha fet en Puyal i n'he après. Les coses han anat venint, pas a pas. Jo em crec la filosofia dels entrenadors de futbol, que no volen saber res del partit que tenen d'aquí a dos mesos encara que sigui contra el Reial Madrid. Els entrenadors només volen parlar del partit de diumenge que ve.

—Senyor la Veu, la Vanessa tornarà?

—Jo crec que un dia se n'anirà d'any sabàtic. De fet, farem el que ella vulgui. Jo no la puc contradir. Mana molt. Jo sóc la Veu i l'esbronco, però a última hora es fa el que ella diu. La Vanessa serà el que ella vulgui.

—I la Sandra, aquest jove valor del periodisme?

—La Sandra treballarà amb mi al *Matí*, però només un dia la setmana, perquè com que encara estudia *Periodisme* a la Pompeu Fabra, no hi pot dedicar més temps. Farà entrevistes els dijous al *Matí*.

—I més televisió?

—Doncs, no ho sé. N'he anat fent amb la Lloï. Però ara...

—Ara només pensa en el pròxim partit.

—Exacte. *Alguna pregunta més?* **Xènia Bussé**